

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: V. D. Q., nar. X
st. příslušnost X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem POBox 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2026, č. j. OAM-281/ZA-ZA11-D12-2026,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Bulharská republika.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a není náležitě odůvodněno. Věcně namítl žalobce chybné posouzení čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalovaný podle něj chybně posoudil to, že žalobce již dlouhou dobu v Bulharsku nepobývá a nelze na něj proto dané ustanovení aplikovat. Měl by se brát v potaz jeho faktický pobyt. Na území ČR pobývá dle svého vyjádření dlouhou dobu, ČR je pro něj bezpečnější zemí než Bulharsko a navíc jsou v ČR lépe chráněna jeho práva, než by tomu bylo v Bulharsku. Svou žalobu spojil s podrobně odůvodněným návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, ve kterém mimo jiné uvedl, že si Českou republiku vybral za stát, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, neboť ji považuje za demokratičtější stát, než je Bulharsko, a stát, který bude vhodnější a spravedlivější pro posouzení jeho žádosti. Zároveň uvedl, že na území České republiky má svého bratra a bratrance, kteří jsou připraveni se o něj postarat, a nechce se vrátit do Bulharska, kde nikoho nemá.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalobce byl držitelem povolení k pobytu Bulharské republiky, které bylo platné do 21. 3. 2026 a na žalobce tak bylo nezbytné aplikovat čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Bulharsko svoji příslušnost uznalo.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsána v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
7. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal*.
8. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*.
Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 3. 2026 v X. Ze správního spisu vyplývá (a tuto skutečnost potvrdil sám žalobce), že žalobce disponoval bulharským povolením k pobytu č. 701254809 s platností do 21. 3. 2026. Žalobce uvedl, že povolení k pobytu mu bylo vydané na tři roky.

10. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce podal žádost o azyl v ČR v době, kdy disponoval platným povolením k pobytu jiného členského státu EU. Podle shora uvedené právní úpravy nařízení Dublin III. je k posouzení žádosti o azyl příslušný pouze jediný členský stát EU. S ohledem na to, že předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou, je Bulharská republika dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
11. Pokud jde o samotné žalobní námitky, tak z obsahu správního spisu plyne, že žalobce přicestoval 3. 3. 2023 do Sofie, do roku 2025 pobýval v Bulharsku, kde pracoval. V říjnu 2025 odcestoval do SRN a v listopadu 2025 do ČR. Do EU přicestoval s bulharským vízem. K žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ji podal z důvodu konfliktu s osobou, kterou zranil ve Vietnamu.
12. Do protokolu o pohovoru v rámci dublinského řízení uvedl, že jediným důvodem opuštění Bulharska byl nízký výdělek, bylo mu jedno, do jakého státu bude cestovat. Jinou vazbu na ČR negoval. Konkrétní důvody k odeprání návratu do Bulharska neuvedl. Naopak sdělil, že v ČR ani Evropě nemá žádné příbuzné ani sociální vazby.
13. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
14. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Bulharska. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly adekvátně prokázány. Žalovaný si opatřil jako podklad pro své rozhodnutí Informaci OAMP ze dne 24. 6. 2025 ohledně azylového systému v Bulharsku, ze které vyplývá dostatečně popis azylového systému v dané zemi a nevyplývají z něj podezření na systémové nedostatky, které by objektivně bránily přesunu žalobce do Bulharska k provedení azylového řízení. Uvedený listinný podklad je s ohledem na způsob aktualizace zpráv o jednotlivých zemích aktuální. V podané žalobě žalobce nijak konkrétně nezpochybnil dostatečnost azylového systému v Bulharsku tak, aby vznikly pochybnosti o systémových nedostatcích, které by vyloučily posouzení jeho žádosti v souladu se standardy států EU, které vylučují pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že Bulharská republika akceptovala požadavek ČR na převzetí žalobce k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.
15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Bulharska. Celá žaloba je nevěrohodná a v rozporu s tvrzeními žalobce ve správním řízení.
16. Pokud namítl chybné posouzení čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III., tak takové tvrzení se nezakládá na pravdě. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal v době platnosti bulharského povolení pobytu, tudíž správní orgán řádně rozhodl dle čl. 12 odst. 1 a odst. 4 nařízení Dublin III.

17. Nedůvodná je námitka, že žalobce již dlouhou dobu v Bulharsku nepobývá a nelze na něj proto dané ustanovení aplikovat; měl by se brát v potaz jeho faktický pobyt. Naopak ze správního spisu plyne, že žalobce pobýval v Bulharsku od 3/2023 do 10/2025 a v ČR od 11/2025 do 3/2026 (kdy požádal o mezinárodní ochranu). V Bulharsku tedy pobýval 32 měsíců a v ČR před podáním žádosti o mezinárodní ochranu 5 měsíců. Již z toho plyne nedůvodnost uplatněné námitky.
18. Za čistě spekulativní a subjektivní je třeba považovat námitku žalobce, že ČR je pro něj bezpečnější zemí než Bulharsko a navíc jsou v ČR lépe chráněna jeho práva, než by tomu bylo v Bulharsku. K tomu žádné bližší a přezkoumatelné důvody a tvrzení neuvedl.
19. Zcela v rozporu se správním řízením je žalobní tvrzení, že si žalobce Českou republiku vybral za stát, kde chce požádat o mezinárodní ochranu, neboť ji považuje za demokratičtější stát, než je Bulharsko, a stát, který bude vhodnější a spravedlivější pro posouzení jeho žádosti. Ve správním řízení jasně uvedl, že Bulharsko opustil z ryze ekonomických důvodů a bylo mu jedno, ve které jiné zemi EU bude pracovat. Sám neuvedl, že by důvodem opuštění Bulharska byla žádost o mezinárodní ochranu.
20. Stejně tak je v přímém rozporu se správním řízením i tvrzení, že na území České republiky má svého bratra a bratrance, kteří jsou připraveni se o něj postarat, a nechce se vrátit do Bulharska, kde nikoho nemá. Žalobní tvrzení považuje soud za zcela nevěrohodné. Žalobce neuvedl žádné údaje, ze kterých by bylo možné jeho tvrzení ověřit, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, a mohl a měl si být vědom, že žalobní tvrzení jsou v přímém rozporu s obsahem pohovoru, ve kterém negoval pobyt příbuzných v ČR nebo Evropě, nebo jiné sociální vazby.
21. Důvody podání žádosti se žalovaný zabývat nemohl, neboť otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušné k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Bulharské republiky. Žádné důvody, ze kterých by vyplývalo, že žalobci hrozí pronásledování na území Bulharska, žalobce neuvedl, tudíž se žalovaný neměl, čím zabývat.
22. V řízení nevyplynuly žádné důvody, pro které by žalovaný nebo soud měl aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., jehož aplikace se žalobce paradoxně ani sám nedomáhal, přestože v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil (ale neprokazoval) pobyt blízkých příbuzných na území ČR. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nenašel důvody pro aplikaci uvedeného ustanovení, je proto zcela dostačující.
23. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

26. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o toto návrhu a rozhodnutí by tak bylo zcela nadbytečné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 12. června 2026

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce